

Bon-BOM

2026. január–február A Bolyai Önképző Műhely lapja 15. évfolyam 5–6. szám

KÖLTŐK, KÉPZŐMŰVÉSZEK A BOM-BAN

Előszó

A jelen lapszám két részből áll, s mind a kettő asszociációs játékként fogható föl a Bolyai Önképző Műhely költő, illetve képzőművész tagjaitól kért alkotásokkal.

Az I. részben minden költőtől egy-két szöveg szerepel. A műveket itt nem a szerzőjük személye szerint csoportosítottam, hanem próbáltam a különböző alkotók szövegei közt kapcsolatokat fölfedezni, miként fűzhetők össze, miként képzelhetők el egymás folytatásaiként, elismerve azt, hogy – lévén a szerzők eredetileg nem az így létrejött kvázi-versciklus darabjaként írták meg az alkotásaik – ezek a kapcsolatok viszonylag lazák és önkényesek, s nagyban meghatározza őket, hogy én mint szerkesztő mit (és mit nem) fedeztem föl bennük. Az itteni írásokhoz Icsa Vivien grafikus keresett a saját képei közül a versekhez illőeket. A szövegeket a szerző nevének föltüntetése nélkül kapta meg, s saját maga dönthette el, hogy melyik vers mellé ad képet. Igaz, két vershez nem volt lehetősége választani, mivel Hu-Yang Kamilla szövegét (aki képzőművészként és költőként is szerepel ebben a lapban) és a sajátomat csak később szerkesztettem be.

A II. részben azok a versek szerepelnek, amelyeket Hu-Yang Kamilla és Icsa Vivien egy-egy képéhez írtak azok a szerzők, akik vállalkoztak erre a feladatra (vagy adott esetben a korábbi írásaik közül választottak olyat, amelyet a képzőművészeti alkotás világával összhangban lévőnek gondoltak). Mindegyikőjük mind a két képet megkapta, a választást rájuk bízam.

A lapszám végén az olvasó a művészeket a rövid bemutatkozásaikon keresztül is megismerheti.

Köszönöm Balázs Géza tanár úrnak, hogy fölkért ennek a lapszámnak az összeállítására, s gondolt rá, hogy a Bolyai művészeinek – akik többsége külön-külön itt-ott publikál – közös megjelenést biztosítson.

Molnár Dávid

I.

Weisz Dorka

Paranoia

az én naplóm
szocreál bézs fürdőszobacsempe.
itt tárolom az intimitásomat,
itt rétegződnek a falakon
a változó arányú testnedvek.
egy-egy felfreccsenő bejegyzés
egy-egy nap összefoglalása.
összekenem magammal a kerámiát.
vér, nyál, combok közül kicsurgó
névtelen nemi váladék:
kapkodós reggelek,
ingerült délutánok
és kielégületlen esték végtermékei.

voltaképpen
a már levezetett feszültségek
vibráló otthona ez,
de mégsem elég otthonos,
talán pont a vibrálás miatt:
valahányszor odatámasztom a hátam,
csak a testi valóság marad,
és olyankor hiába a búvóhely,
még itt is megrémülök a meztelenségtől,
hátha távozásom után valaki
lekaparja a falat és beleolvas a naplómba.

mert ebben a házban
még a magány sem elég bensőséges.

Horváth Eve

Nem jó az embernek egyedül lenni

hogy lett belőlem kettő, nem tudom,
egymásra hasadtunk. duplák a keddek,
a vasárnapok, egyik a tiéd, a másik az enyém.
kertemet hozzád hasonlónvá, gondozom,
változtatom. magamban nem vagyok soha,
egy kettős lény, ami nyújtózkodik bennem,
minden eddigi gondolatom ide vezetett.
látsz engem. végre lát valaki, tehát: vagyok.
úgy tűnik, a levéshez kevés az egy. ha semmi
nem volna, csak én, akkor nem is lennék, és
ha én nem volnék, akkor téged sem láthatnálak.

*Molnár Dávid***Körvonalazó**

a csillagok rovarpetéit
 egy nő egy sminkmester
 elmélyültségével túvel
 piszkálja ki szememből
 megkérdezi fáj-e úgy tesz
 mintha elengedné
 füle mellett válaszat
 mutatvány hisz nem feleltem
 pedig próbáltam mint Kabandha
 hasbeszélni át vagyok

izzadva a leárazott kubikusok
 most kapirgálják ki
 gyökereim izgulok nehogy
 magához rántson
 a vitorlázó sólyom

tömegvonzása hogy szedjék ki
 a nyulak futását szívem
 dobogásából már kivakart

nyelvemmel szétpendült ajkammal
 stb
 sor kerül rá ha odajutnak
 rohadjanak meg mikor lesz az
 az idő alig bírja magát
 kidadogni a nap sebesre
 hempergőzik a horizonton
 ereim dudorolnak
 háborgok akár a nyálamról

lehasított tenger
 dolgoznak csak
 magammal tudom
 csillapítani éhem
 akár a Khándava erdőt
 Agni be akarom
 magamat kebelezn
 miközben minden menekülő
 élet visszaűzetik belém
 ki kell műtsenek matatják
 a határokat

Hu-Yang Kamilla

-

Fehér pihe az indulás, bágyadt porszemek oldódó mintázata. Hunyorog a szív, sercegnék a hársak. Épületek pikkely-gerince tekereg. Testemben izzó madár a kóc, visz a lendület. Izmok kötege, idegek pályája fut benne. A tűnődés vállamra száll, lépteimben ragad a táj. Az észlelés fátylán keresztül nézem, mi az, ami fennakad.

Tágas terembe ér a reggel, peremén székek sorakoznak. Beszökik a nap, átszabja a teret, a tárgyakba belekap. Aranybarna szövetén ring a gondolat. A kertben fügefa nő és citromfű illata terjed. Föld nyúlványai, zsiszegő idegszálak suttognak, koponyámban bizseregnek.

Pereg a szó és körbeér a mondat, arcról arcra váltó tükör a tekintet. Indul a mozdulat, köszöntjük egymást. Mennyi átkötés övez. A kontúrt megtölti lépteink ritmusa, rendez a mezőt, alakítja a teret.

Kezek hajtanak, tartanak, forgatnak, velemozdul a test. Surran a kóc belül, a szálakba szőtt rostanyag enged, pózokba tekert végtagjaink elernyednek. Lassan ébred egy tenger. Valahol benne a csillagok spirál fonata örvénylik. Tudom, nem érek véget a bőrömnél.

Csitneki Nóra

Eleven születés

Kihalt útszakasz
 Átlépkedek rajta
 Két sáv között szaggatottan rajzolódik ki a gerinc
 Az út menti bozótban a fejek csendesen ébrednek
 Járdák krátereibe illeszttem ujjaim
 Csigákat keresek
 Puha íny
 Gőzölög a beton csap fel az arcomra
 Most öntöttek
 Új vagy még a nők között
 Ragados félkész ágyék
 Gyomok száraival varrlak össze a karokat a fejhez illeszttem
 Mozgássá válsz
 Köldök majd bőr látványa szakad fel a gyomorból
 Más mint az enyém
 Ijessz el

Lefekszem az útra
 Átfordított buckákba hajtom fejem
 A szorongás még érezhető vibrálása altat el minket
 Kötőszövetre tapad a fül
 Elhalkul
 Ahogy ujjainkkal lassan kerék nyomokat rajzolunk a testre

*Heinrich Heine – Csépp András fordítása***Zafirok a szemeid**

Zafirok a szemeid
 A kedvesek, a szépek.
 Ó háromszor is szerencsés az,
 Kire szerelemmel néznek.

A te szíved édes gyémánt,
 Mi nemes fényre lobban.
 Ó háromszor is szerencsés az,
 Kiért szerelemmel dobban.

Rubintok a te ajkaid,
 S nincs szebb mint köztük a dal.
 Ó háromszor is szerencsés az,
 Kinek e dal szerelmet vall.

Ó, ha ismerhetném a szerencsést,
 Úgy elmehetnék érte,
 És hamar, egy csendes este
Szerencséje véget érne.

*Pimpedély Szabó Georgina***Egy kiégett macsót apának hívni**

Igazából nem szeretem: múltó álom, és olykor a végét várom.
 De szívem megszakad.

Isten ő is, ahogy a fiatalon durva és heves férfiak negyven és ötven között,
 mikor már körülnövi lázas álmaik a felnőttvilág.

Kipróbálnám a fiatalabb verzióját. Azzal áltatom magam, hogy tetszettem volna annak a régi fiúnak, '91-ben egy buliban, egy olyan téren, amit ezer-szer átneveztek azóta. Felvinne a kétszobás lakásra, halkán élvezne, nehogy anya meghallja, bekapcsolná a recsegő rádiót, amin azok a slágerek men-nének, mint most a Retro Rádióban. Nem érteném.

Igazából nem szeretem, pedig már ért tán a nőkhöz, az emberiségben csalódott, s az álmokon át már beleszürkült a valóságba. „Nem az étellel van a baj – az élet jó –, hanem a bérekkel. Senkit nem nemesít a munka!”

Igazából nem szeretem, de mikor több tésztát mer nekem, mint magának, megfújja az ételt és előkóstolja, olyankor mintha szeretném.

Igazából nem szeretem, de mikor azt mondja: „apa intéz mindent!”, olyan-kor szeretnék örökké búvkörében élni valahol Lappföldön, ahol örök a ka-rácsony.

S jó lenne mindig a kezét fogva aludni, hallgatni, ahogy állítása szerint nem horkol, és mindentmegértéssel figyelni, mikor felkerül a szidjuk-a-rendszert-lemez.

Mikor megveti azokat a gazdagokat, akik túl civilizáltak ahhoz, hogy iga-zán boldogok lehessenek.

Mikor mézes kenyeret ken éjfélkor – és vaját is ken a méz alá. Olyankor szeretem, és lenyalom a kezéről a mézet, s olyankor jövök rá, hogy az egész teste milyen édes.

S olykor azt is szeretem, hogy olyan szürkén kopottak a meggondolatlan, nonfiguratív tetoválásai, mint egy Csodaországból száműzött Pán Péter-nek, aki nem lehet örökké húsz éves.

Mikor azt mondja, nyernie kéne a góltotón, és akkor venne egy farmot Dunaharaszttiban, ott élnénk a következő ősrobbanásig, soha nem védekeznénk, kb. kilenc gyerekünk volna.

Arról beszél, hogy milyen pokoli lehet gyöngyhalásznak lenni az Antarktikon, de még mindig nem lehet olyan nehéz, mint Magyarországon élni.

De nagyon szeretem, mert akkor is vesz nekem szósz a Mekiben, mikor elfogytak a kuponok. A padlót súrolta ott, ahol nagyurak ettek, hét órát várt egy közkórházban, a jegyellenőr elöl futott, és berendezett nekem egy palotát lomtalanított bútorokból.

Igazából olyankor szeretem, mikor abban a kicsi és fénytelen lakásban – hol mintha örökkön augusztus lenne és örökké péntek – úgy vár rám sárga és ódon matracán, mint az Amazonas királya.

Mikor a búra nélküli lámpa kiég, mikor az összes atomfegyvert felhasználják, hogy megsemmisítsék a Földet: olyankor az utolsó öt percben nagyon szeretem, s szorítom, mint a gyermek örök álmát.

„Ne nézd, hogy ég a ház, csak hallgasd.” S én a szívverését hallgatom, és beleolvadok az illatába. Egyszer azt mondta, soha nincs késő egy boldog gyermekkorra.

„Én imádom a lángokat” – csak ennyit szólok, s vad álmaiba bújva még jobban szeretem.

S mikor a lángok marnak, mikor az egész világ elmúlik, és már késő kinyilatkoztatni az igazságot, akkor a búrátlan lámpa mellett azt élem át – tán mégis szeretem!

„Nagyon fáj! Minden nagyon fáj” – menekszem karjába a tűzből. S a kezemet fogva azt mondja, gondoljak valami szépre.

Egyszerű jelenség volt: mint az ősrobbanás vagy a Föld elpusztulása.

Mellette mindig meleg volt, és nem volt olyan félelmetes élni. Szürke volt, alattomos, és örökké álmos. Csak a ruhájára írták rá a nevét, s nem beszéltek róla magasabb körökben. Én pedig igazából szerettem, mert józanul is érdekesebb volt, mint az egész világ.

Weisz Dorka

Addigra

Mire legközelebb,
addigra nekem már volt más,
vagyis volt egy új,
inkább fogalmazzunk így,
mert egészen új volt,
az épület előtt várt rám,
én meg ültem ott,
mintha két ölelés közé ragadva.
Mikor legközelebb,
aznap épp szép voltam és izgatott,
két sorral mögöttem ültél,
éreztem, hogy nézed
félprofilból az arcomat,
és nem tudtad,
hogymár van egy új,
és nem tudtad,
hogymár én remélem,
hogymár neked is van egy új,
hogymár remélem, hogy amikor nézed
félprofilból az arcomat,
akkor dühvel nézel és
szánalommal,
aztán elfordítod a fejed,
és elfelejted, hogy ott vagyok,
nem tudtad, hogy remélem,
hogymár néha kinevettek a
barátaiddal,
nem tudtad, hogy remélem,
hogymár én vagyok az
eredettörténeted,
mert azt nem remélhetem,
hogymár semmi nem vagyok.

Horváth Eve

Közben

Most egy sah vagyok, aki a Napban ül.
Sarok, amiben állok. Anyám
papucs a falon felrikít.
A szavak elszaporodtak, mint a
bolhák, és
Elugranak előlem.
A macska hátsó fele szép.
Közben az emberek meghalnak.

*Csitneki Nóra***Határvonal**

Villanypóznára feldobott cipőfűző
 Végéről csöpögő harmat mérgezi a tájat
 Éjjeli lámpa fénye pislákol a távolban
 Vérekes kézben libben az égő
 Pattan a körte reccsen az üveg
 Jégtócsává olvad a lámpa
 Fekete fátyolként suhan a sötétség beterít mindent
 Matat a kéz nem tudja merre
 Keresi az arcát fél hogy nem találja
 Csupán színtelen massa van helyette
 Szárnya lehetne el is repülhetne
 Roppan a gerinc lassan egyenesedik
 Csöppen a vér élteti a földet
 Nyújtózik a kéz érzi a póznát
 Rántja a fűzőt félti a torkát
 Félti a torkát félti a nyakát
 Félti a lelkét
 Félti egy barát

*Heinrich Heine -
Csépp András fordítása***Este feküdt szememen**

Este feküdt szememen,
 Ólom feküdt számon,
 Dermedt fejjel, szívvel feküdtem
 A temetőhatáron.

Nem tudom hogy meddig;
 Mi az idő a halottnak?
 Egyszer csak arra ébredtem,
 Hogy síromon kopogtak.

„Nem akarsz felkelni Henrik?
 Az örök nappal virrad,
 Felálltak a holtak,
 Szent Péterhez hívnak.”

Szerelmem, nem kelhetek,
 Hisz látni sem tudlak;
 Sírástól a szememben
 A lángok kialudtak.

„Megcsókollak Henrik,
 Az este eltűnik szemedről;
 Angyalokat láthatsz szállni
 A nemes fellegből.”

Szerelmem, nem kelhetek,
 Vérzik még nagy hévvel,
 Szívem ahol megszúrtad
 Éles szó hegyével.

„Halkan teszem Henrik
 A kezem e pontra,
 És megszűnik fájni,
 Bármi is mi nyomta.”

Szerelmem, nem kelhetek,
 Még vérzik oldalt fejem;
 Főbe lőttem magam,
 Mert nem lehettél velem.

„Bekötözöm Henrik,
 A tincseimmel fejed,
 Visszatér a véráram,
 S egészségben leled.”

Oly szeretve, finoman kért,
 Nem bírtam ellenállni;
 Ki akartam húzni magam,
 A kedvesemhez mászni.

De felszakadtak a sebek,
 Mikor egy lépést felé tettem,
 Fejből-mellből vér áramlott,
 És lám! – felébredtem.

Pimpedly Szabó Georgina

Szerelmed temetésén szürke Nap ragyog

– január 27.

Hús álmaim, hová vezettetek,
Hús álmaim, ismeretlen hegyek között vittetek

Mennyi nyirkos hétfő, mennyi álmos szombat szürke hajnala,
Mennyi szépreménység, mennyi vágy oda

Aranyló búzát látok most, a Napba vágyom
Most fényről álmodom, mit szűk üvegbe zárnak
– de benne játszik mindörökre

Emlékezem, és hajókat látok, és kikötnek,
Örökké tartó augusztusi pénteket,
Narancsszínű kertben bűgő méheket

Némely vasárnapok tökéletes pillanatokból állnak
Nézd! Pont ilyenek a sejtjeid,
S tudom, hogyha már lebomlasz,
A földben majd a csontjaid is világítanak

Azt akarom, hogy virágként nyílj ki a szavakból,
Izzó atomfellegetként a Föld és a Hold között

Olyanok lettünk volna, mint az egymást metsző szívárványok
– csak akkor létezőnk, ha kettő Nap ragyog

De én egyszer a 2010-es években – a legszebb korszakban a Földön
Arra eszméltem, hogy nem kel fel a Nap
Elmentél. Fekete éj lett
És nem lesz már világos
Csak csillogó sötétség lenn a föld alatt

Hús álmaim, hová vezettetek,
Hazug nyarak, halott hegyek között,
Hús álmaim

II.

*Csítneki Nóra***Zoknitolvajok**

Eltartott szemüvegben néznek minket
 Májfolt fonott gerinc puha kifli a csípő
 Csak rutintevékenységek okán
 Mozdulnak ki a négyzetből
 Times New Roman betűkkel szedett papírt a folyosóra
 Kiss Ákos kerületi matekverseny első helyezés
 Jókai bableves
 Papírtapéta

A futásnál mindig van egy lány aki túl erőlteti magát
 Látványosan kapkodja a levegőt előrehajol
 Figyelik a még fiatal testet
 Torokig szívják a cigarettát a járdaszigetről pöccintik le
 Átugorjuk

Délélőttönként kicsennek egyet
 Az még feltűnik nekünk
 Majd délután kettőt de azt már senki nem figyeli
 Szakmai ártalom
 Ki tudja még hány dolgot nyelnek el a zsebek
 Az eltűnt ceruzák fél pár kesztyű
 A ruhájuk alá rejtik mint a
 Négyzet alakú süteményt
 Amikor kiadják az ablakon
 Nem használnak bőrfinomítót
 Csak simán elkenik

Este hat után
 A hátsó bejáraton húznak kifelé
 Nagy megrakott zsákkal, el az iskola melletti lépcsőn
 Amint kitolulnak a konkávból arra leszünk figyelmesek
 Nekünk is fájni kezd a jobb lábunk a kövön

Weisz Dorka

Nem bír el engem

Budapest olyan, mint volt: újra levegőt kapni.
 Csak arra nem számítottam,
 hogy első otthonból sokadikká válik.
 Ez nem volt tervben.
 Pedig ismerős az Oktogon,
 a göndör gitáros a járdasziget szélén,
 a biciklisfutárok, a városligeti tavasz,
 ismerős és meleg,
 csak a saját mozdulataim lettek
 régiből újak, újból régiek.
 Azt hittem, ugyanaz maradhatok.
 És ha visszagondolok,
 eddig minden évben azt hittem.
 Mintha arra számítottam volna,
 hogy ugyanaz a test fogad vissza,
 de nincs már itt az a test,
 napok óta keringek tanácstalanul,
 nem bír el engem senki és semmi.
 Tanulnom kéne ebből,
 de a statisztika azt mutatja,
 hogy nem fogok.
 Gondolom, mások sem szoktak.
 Berendezem a lakást, átrendezem,
 megveszem, kidobom a következő
 tárgyat, szokást, helyet,
 és közben mindenről azt hiszem,
 hogy végleges.

Pimpedly Szabó Georgina

Keri azt írja, hogy a Tejúton túli ködben elbújt anya

Apa. Tudod, mennyi középszerű, traumafeldolgozós novellát, meg komplexusorientált párkapcsolatot úszhattam volna meg, ha nem hagysz elveszni? Ki fogom rakni a tablóképem a Margit-szigeti fákra, hátha hozzád visz a szél. Elvettél abból, amivé válhattam volna. Nem az ilyen mindenen-is-túlhatolni-akaró szövegek megírója akar lenni az ember. Hanem valami egy és egyetlen, valaki Windows-háttérképe, ágya fölött őrzött örökkön-örökké, saját lejátszási lista. Jó, ez bullshit duma azoktól, akik szűzen mentek egyetemre – aztán nyugdíjba. Nem érdekelnek a Margit-szigeti fák, nem kötöm be az övet, nem védekezek, nem veszek BKV-jegyet. Sajnálom, hogy nem voltam annyira aranyos gyerekként, hogy szeress. Nem érdekel a rég. Csak az fáj, hogy nem lehettem isten, mert akkor megmenthettem volna anyát.

Anya. Mióta elmentél, gyöngyházszerű folyadékszalak közt ébredek minden reggel, esőfelhőkből ömlik az élet, és azóta – képzeld – nincsenek szabályok a videójátékban. Hermafrodita angyalok csíkozzák tükör-ezüsttálcákra a rózsaszín kokaint hószín álmaimban – bárcsak téged is megkínáltak volna, bárcsak jutott volna neked annyi jó a rosszból, mint most nekem. Hiszen akkora kiváltság, hogy nyolcadikban összejössz a félénk, emós fiúval, és elhiszed, hogy örökkön örökké lesz, aztán pár év múlva meg már nem emlékszel a vezetéknevére, csak a nonfiguratív tetoválásaira, és felfedezed a folyók városának összes titkát, azét a Győré, ahol minden híd azt súgja, hogy ugorj be, ha annyira félrement ez az élet. Ezért rettegek a hidaktól Pesten, mintha vágóhidak lennének, amiknek a tövében én, a nyomorult állat ráébred, hogy itt a halál.

Aztán túl messzire mész, nappal az éjszakás pasidat csalod meg, és fordítva. Valószínű, hogy mikor itt hagytál ezen az olvadó bolygón, elromlott a lelkiismeretem. Egy robot vagyok, aki mindenkinek előadja, hogy a Tinder készítette, egyedül őneki. Az izgalom és a szégyen vegyes áramában hullámzik a vérem, mikor érzem, hogy a szakmai kapcsolataimat szexuálissá alakíthatom. Olyan ez, mint a rézből részecskegyorsítóval aranyat csinálni. És anya, képzeld, genetikailag belém van építve egy részecskegyorsító, vi-

lágítani kezdenek tőlem a tárgyak, a férfiak és a nők az érintésem nyomán, mint minden kép, ami az emlékedet hordozza. Én a legszebb gyötorem habjaiban mártózom meg, mások sajnálatára játszva, mintha csak hagy-nám, hogy megtörténjen – a fesztiválózos fiúkkal, a konzulenseimmel, a házastinderesekkel, a pornófüggő tinikkel –, a kiegészített negyvenesekkel – az én sóvár kapcsolatéhésem határa valahol a Tejúton túl, a csillagos ködben húzódik, ott, ahol te élsz. Nagyon akarok élni, és ez a készítés erősebb a büntudatnál, minden reggel csak egy újabb pálya. Mióta elmentél, minden lehetséges.

Szeretném visszaállítani azt a régi jó életet, lemerülőfélben zenélő karácsonyi díszekkel, autókkal, amik áthatolnak a folyókon Győrben. Egyszer azt mondtad: mintha egy hógömbben mennénk. Azt hiszem, téged oda bezártak, és hallucinációimban azt kéne hinnem, hogy ha a földön minden hógömböt összetörnek, akkor visszajössz hozzám. De nem tehetem ezt a gömbökkel, csak a szívekkel, és itt maradok a hóban egy olyan ég alatt, ahol már nem élsz, és ahol apa nem segített – elfújta a szél a képeimet a Margit-szigeten.

Btw, mióta elmentél, mindig hétfő van, és sosem lesz másnap. Hiányzol. Keri

A lapszám költői és képzőművészei

Csép András (Budapest, 1999). pszichológusi diplomát szereztem. Jelenleg orvosíróként dolgozok, szabadidőmben írok és fordítok. Gimnazista éveim alatt kezdtem el foglalkozni az irodalommal, próza, majd később versek írásával, és ekkor kezdtek el mélyebben érdekelni a nyelvek is. A kettőnek az összeérésével ismerkedtem meg a német költészettel, ami a mai napig nagy hatással van műveimre.

Csitneki Nóra (Budapest, 2004). ELTE anglisztika szak. Cikkeket közöl a *prae.hu*, *ELTE Online* színház rovatában. Verset és prózát ír.

Horváth Eve (Nagykanizsa, 1984). Költő. Az ELTE-n szerzett magyar szakos diplomát. Három kötete jelent meg: *Konzol* (2019), *privát idegenvezetés* (2022), *Metasztázisok* (2024). Dunavecscsén él.

Hu-Yang Kamilla (Pécs, 1995). Munkáim a vizuális képalkotás és az irodalom szorosan átfűzi, melyben a formai kísérletezés és a személyes narratívák találkoznak. Érdekel a kép és verbalitás kapcsolata. Alkotói folyamatom a pszichológiai, filozófiai megközelítésmód jellemzi.

Icsa Vivien (Békéscsaba, 1997). 2015-től 2023-ig tervezőgrafikusnak tanultam, és azóta már dolgozom, folyamatosan fejlesztve a kreatív és technikai készségeimet. Szünetlenül szeretek új vizuális megoldásokat keresni és kivitelezni, amelyekkel ügyfeleim elképzeléseit valósíthatom meg. Lelkes és szorgalmas szakemberként igyekszem minden projektben a legjobbat nyújtani. Az elmúlt évben oktatói szerepet is vállaltam,

amely lehetőséget adott arra, hogy tapasztalataimat és tudásomat továbbadjam, és inspiráljam a jövő grafikusait.

Molnár Dávid (Budapest, 1990). A Kelet-Nyugati Alkotóműhely irodalmi műhelyét vezetem. Írásaim jelentek meg többek közt a *Pae*, a *Tiszatáj* és a *Helikon* folyóiratokban. Műszaki menedzser, magyar alapszakos bölcsész és beszédtudomány mesterszakos bölcsész végzettségem van. Informatikusként dolgozom.

Pimpedly Szabó Georgina (Győr, 1999). Gyermekként színész, gimnazistaként orvos akartam lenni. Végtelen messze kerültem minden álmotól – egyik sem lettem. De szeretem az életemet, a kalandot, az időt, ami adatott. Pannonhalmán lakom. A születésnapomon királynak öltözöm. Kedvelem a nyári hajnalt, a vízszínű eget. Legelső írásom tizenöt éves koromban jelent meg – nem szépirodalmi témában – a *Kisalföld* magazin női rovatában egy általam megélt betegségről, majd ugyanezen évben az ismerkedésről, továbbtanulásról, s tizennyolc éves koromig némely felnőtté válást érintő témában „egy

serdülő szemével”. Irodalmi írásom először a *Pannonhalmi Hírek* novella rovatába került be, húszéves koromban, majd a *Győri Műhely* folyóiratba.

Weisz Dorka (Szombathely, 1996). Jelenleg magyar–német szakos tanár és kiábrándult bölcsész lány. Írásai korábban többek között az *Esőben*, a *Helikon*ban és a *Vörös Postakocsi*ban jelentek meg. Szereti Háy Jánost, az öniróniát és az aszalt paradicsomot.

Bolyais események

2026. március 7. Az emberi természet. Film: Ruben Östlund: A lavina (2014).
Olvasmány: Csányi Vilmos: Az emberi természet (részletek)
2026. március 27. 11. Gyalogos-konferencia (A római út)
2026. március 28. Tudomány – Etika – Felelősség. Film: Régis Wargnier: Lélektől lélekgig (Man to man, 2005). Olvasmány: Németh László: A két Bolyai (dráma)
2026. május 9. Utópiák – disztópiák. Film: Jean-Luc Godard: Alphaville. Olvas-
mány: Ursula K. Le Guin: Akik elhagyták Omelaszt (novella)
2026. június 6. A jövő? Film: Denis Villeneuve: Érkezés (Arrival, 2016). Olvas-
mány: Barabási Albert László: Villanások (részletek)

Költők, képzőművészek a BOM-ban

Ebben a számban a Bolyai Önképző Műhely hallgatóinak versei és képei szerepelnek.
A számot Molnár Dávid (BOM) szerkesztette.

A címlapon: Icsa Vivien: Szerelmed temetésén című alkotása

Képek: Icsa Vivien: Nem jó az embernek egyedül lenni (4–5. oldal), Eleven
szülés (8. old.), Szerelmed temetésén (16. oldal); valamint illusztráció a versekhez
(20. oldal), Hu Yang: illusztráció a versekhez (18. oldal)

A szervezésben és a lebonyolításban együttműködött: Bolyai Műhely Alapítvány,
Magyar Nyelvőr Alapítvány, Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága,
Magyar Tudományos Akadémia, Nemzeti Színház,
Színház- és Filmművészeti Egyetem
Programtámogató: Nemzeti Kulturális Alap

BON-BOM 2026. január–február, 15. évfolyam 5–6. szám | Alapítva: 2011-ben | A Bolyai
Műhely Alapítvány Bolyai Önképző Műhelyének művelődési-művészeti lapja | Szerkeszti:
Balázs Géza | Arculat, tördelés: Fancsek Krisztina | Korábbi szerkesztők: Tóth Enikő, Bere Anikó
Zsuzsanna, Komlósi Réka, Rákóczi Adrienn, Herbst Rebeka | Szerkesztőség: 1148 Budapest, Örs
vezér tér 11. fszt. 1. | E-mail: iroda@bom.hu | A lap elektronikus változata (a korábbi számokkal
együtt) elérhető itt: www.bolyaimuhely.hu | Programtámogató: Nemzeti Kulturális Alap
A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság által bejegyzett (internetes) folyóirat